

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania M. K. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą G. w Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

z udziałem A. A., H. S., L. G., A. B., T. L., K. H., A. W., B. W., E. K., A. A., E. P.,
Rzecznika Praw Obywatelskich

o wysokość podstawy wymiaru składek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21
maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 27 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania M. K. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą G. w Ś. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. przy udziale: A. A. , H. S. , L. G. , A. B. , T. L. , K. H. , A. W. , B. W. , E. K. , A. A. , E. P. oraz Rzecznika Praw Obywatelskich – oddalił apelację odwołującą się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 25 sierpnia 2016 r., VII U (...), w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołania odwołującą się od decyzji organu rentowego z dnia 25 stycznia 2016 r. dotyczących A. A. , H. S. , L. G. , A. B. , T. L. , K. H. , A. W. , B. W. , E. K., A. A. ,

E. P. , na podstawie których organ rentowy stwierdził wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne dla w/w ubezpieczonych - jako osób wykonujących pracę na podstawie umowy o pracę u odwołującej się płatniczki składek – za okresy wskazane w poszczególnych decyzjach.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną w zakresie, w jakim orzeczenie oddalające apelację dotyczy sprawy przy udziale ubezpieczonej A. A. . W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „a mianowicie kwestia, czy na gruncie zasady lojalności Państwa wobec obywateli wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP, płatnik składek powinien ponosić negatywne konsekwencje zastosowania się do informacji o wykładni przepisów prawa, przedstawianych mu przez organ rentowy w szeregu wypowiedzi kierowanych do płatnika wielokrotnie, w ciągu kilku lat, a mających postać pism i innych czynności organu, w tym rezultatów przeprowadzanych u płatnika kontroli, czy też takich negatywnych konsekwencji ponosić nie powinien”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Kwestiami wynikającymi z uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej zajmował się już Sąd Najwyższy, który

postanowieniem z dnia 26 marca 2019 r., III UK 239/18 – w sprawie analogicznej jak niniejsza – odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej odwołującej się.

W obszernym uzasadnieniu postanowienia III UK 239/18, Sąd Najwyższy wskazał między innymi, że skarżąca formułując zagadnienie prawne objęła zakresem pytania wyłącznie art. 2 Konstytucji RP, pomijając inne normy prawa materialnego czy też procesowego. W ten sposób zbudowane istotne zagadnienie prawne traci na znaczeniu, gdyż nie zostało powiązane z konkretnymi normami ustawowymi (podstawowymi), których osąd aktywuje mechanizm konstytucyjny. Art. 2 Konstytucji RP - podobnie jak inne przepisy ustawy zasadniczej o ogólnym charakterze - nie może stanowić samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia sprawy przez sąd, a jego naruszenie - samodzielnej podstawy kasacyjnej, bez konkretyzacji zarzutu jego obrazy, polegającej na powiązaniu go z innymi przepisami prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2014 r., II UK 493/13, LEX nr 1458716). Żądanie zaaprobowania prezentowanego w skardze kasacyjnej stanowiska, z pominięciem analizy orzecznictwa i poglądów doktryny, nie składa się na istotne zagadnienie prawne, lecz pod pewnymi warunkami może wypełniać podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest może stanowić przedmiot kontroli w indywidualnej sprawie. Z samego faktu, że wynik procesu nie satysfakcjonuje odwołującą się nie prowadzi do automatycznego zaaprobowania problemu w sprawie, zwłaszcza gdy nie został przedstawiony w sposób pełny, pomijając wymogi, jakie stawia się przy konstrukcji istotnego zagadnienia prawnego. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a ponadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151).

Podzielając przedstawione wyżej konstatacje i stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.